

Paard ontsnapt

CORIEN ORANJE

Callenbach

2. De slachtrij

‘Paardenrookvlees?’ roept Tessa ontzet. ‘Dat bestaat niet!’
Matthijs haalt zijn schouders op. ‘Ik heb het een keer gezien bij de slager. Paardenrookvlees. Van die dunne plakjes, weet je wel. Voor op brood.’

Tessa staart in de verte, alsof ze het voor zich ziet. Witte schaaltes met plakjes gerookt paard. Ze huivert. Dan recht ze haar rug. ‘We gaan hem redden!’ zegt ze vastbesloten. ‘Paardenrookvlees! Hoe kunnen ze!’

Ze pakt de ijzeren spijlen van de vrachtwagen weer vast en kijkt naar binnen. ‘We gaan je redden, hoor,’ zegt ze. ‘Wacht maar. Wij zullen zorgen dat je niet op een boterham terecht komt.’

Matthijs fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Tes! Het is tien voor negen! Ik vind het ook heel zielig, maar we hebben helemaal geen tijd om paarden te redden. We moeten naar school! En trouwens, hoe wil je dat doen, een paard redden!’

Tessa draait zich om en kijkt hem aan. ‘Als jij school belangrijker vindt dan het leven van een paard,’ zegt ze koeltjes, ‘dan ga je toch naar school? Dan red ik hem wel in mijn eentje.’

Matthijs zucht. ‘Nee, natuurlijk vind ik school niet belangrijker dan een paard. Alleen – nou ja... We kunnen toch niet zomaar van school wegblijven?’

Tessa snuift en kijkt hem schamper aan. Matthijs voelt een blos omhoog kruipen. Ach. Misschien heeft Tessa wel gelijk. Misschien moet hij nu eindelijk maar eens wat minder braaf worden en wat meer durven. Hij haalt diep adem. ‘Goed. Oké dan. Nou. Zeg het maar. Wat is je plan?’

‘Ik heb geen plan.’

‘O.’ Matthijs denkt even na. ‘We gaan hem niet stelen, hoor!’

‘Pfff. Natuurlijk niet! Wat denk je wel! Ik heb een veel beter idee.’

‘O ja? Ik dacht dat je geen idee had.’

‘Heus wel! We gaan hem... we gaan hem...’ Tessa wrijft over haar neus. ‘Ja! Dat is het! We gaan hem kopen!’

‘Kopen?’ Matthijs schudt zijn hoofd. ‘Zoveel geld hebben we nooit! Een paard kost vast wel een paar honderd euro!’

Tessa snuift. ‘Een springpaard misschien. Maar zo’n paard als dit niet, hoor. Ik heb zeven euro. Hoeveel geld heb jij?’

Matthijs denkt na. Hij is pas jarig geweest, en hij heeft van zijn opa’s en oma’s geld gekregen omdat hij aan het sparen is voor een mobieltje. Hij vindt het eigenlijk maar niks om al dat geld nu ineens weer kwijt te zijn. ‘Bijna veertig euro,’ zegt hij onwillig.

‘Mmm.’ Tessa frons. ‘Zevenenveertig euro. Dat is misschien niet genoeg, hè?’

‘Nee, ik weet wel zeker dat dat niet genoeg is!’

Tessa schudt langzaam haar hoofd. Ze staart in de verte. ‘Maar als we nou...’ Ineens grijpt ze Matthijs bij zijn arm en kijkt hem enthousiast aan. ‘Ja! Dat is het! We vragen gewoon hoe duur hij is. En als hij te duur is, dan vragen we gewoon of we hem kunnen huren!’

‘Huren?’ Matthijs rolt met zijn ogen. Daar moet je echt een meisje voor zijn, om op zulke belachelijke ideeën te komen.

‘Ja! Tot we geld genoeg hebben om hem te kopen! Dan houden we gewoon een actie op school en dan gaan we hem met alle kinderen samen kopen. Kom mee!’ Ze loopt naar de deur van het slachthuis.

‘Tessa! Luister nou! Een paard kún je helemaal niet...’

Geërgerd klakt Matthijs met zijn tong. Tessa luistert helemaal niet. Hij rent achter haar aan en pakt haar bij haar schouder.

Tessa draait zich om. ‘Wat?’ zegt ze met een vermoeide blik.

‘Oké, stel je voor dat het lukt. Het lukt natuurlijk niet, maar stel je voor. Wat dan? Wat wou je dan doen met dat paard?’

‘Nou, dan zetten we het ergens in een wei, natuurlijk! Al die weilanden hier in de buurt staan toch leeg! Kom je nou nog, of moet ik alles alleen doen?’

Matthijs schudt zijn hoofd. Tessa heeft ook overal een oplossing

voor. Een totaal geschifte oplossing. Die nooit werkt. Waar is hij in verzeild geraakt! Waarom is hij ook zo suf om samen met een meisje naar school te fietsen! Dan vraag je natuurlijk ook om problemen!

Tessa staat al bij de deur naar het kantoortje, en duwt de deurklink haar beneden. Ze kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

Matthijs steekt zijn handen in de lucht. Maar dan loopt hij naar haar toe. Wat maakt het ook uit als ze voor gek staan. Ze zien deze mensen toch nooit meer terug.

Het is koel in het kantoortje en schemerig, en het ruikt er naar sigarettenrook. Er ratelt een printer. Matthijs kijkt om zich heen. Bij het hoge raam staan twee oranje plastic stoelen en een stevig wit tafeltje met glimmende ijzeren poten. In een asbak ligt een smeulende sigaret. Een zware donkerhouten tafel met een computer verdeelt de ruimte in tweeën.

‘Hallo,’ zegt Tessa.

De printer zwijgt. Het is ineens doodstil in de ruimte. Waar is de vrachtwagenchauffeur gebleven? Die is hier toch naar binnen gegaan?

Een minuut gaat voorbij zonder dat er wat gebeurt. ‘Hallo!’ zegt Tessa, iets harder.

‘Er is hier niemand,’ zegt Matthijs hoopvol.

‘Echt wel,’ zegt Tessa. ‘Hé! Hallo daar!’

Er klinken voetstappen, een deur gaat open en een keurig opge maakte dame in een strak kort spijkerrokje en een roze T-shirt komt het kantoortje binnen. ‘Goedemorgen,’ zegt ze, niet onvriendelijk. ‘Waarmee kan ik jullie helpen?’

‘Wij willen dat paard kopen,’ zegt Tessa. ‘Als het tenminste niet te duur is. Anders huren we hem.’

De dame trekt haar wenkbrauwen op. ‘Paard kopen?’

‘Ja!’ valt Matthijs haar bij. Nu hij er toch bij is, kan hij zich er net zo goed helemaal instorten. ‘Dat paard, dat daar in die vrachtwagen uit Polen staat. Wat kost dat?’

De dame glimlacht. ‘Sorry. Wij verkopen niet. Dit is slachtvee.’
‘Ja, maar wat maakt dat nou uit!’ zegt Tessa. ‘Of u nu van ons uw geld krijgt of van de slager.’

‘Sorry,’ zegt de dame. ‘Daar kunnen we niet aan beginnen.’ Ze gaat achter haar computer zitten en begint te typen alsof ze er niet meer zijn.

‘Waarom niet?’ zegt Tessa. ‘Kijk. Het zit zo. Wij hebben geld. U hebt een paard. U krijgt ons geld. Wij krijgen uw paard. Dat heeft voor u alleen maar voordelen. Hoeft u een kogel minder te verspillen. Hebt u er ook geen viezigheid van. En dan hebt u ook geen werk aan het uh... erafhalen van het vel en aan het in stukken snijden en het bloed eruit laten lopen en zo.’

Een grijns trekt over Matthijs’ gezicht. Hij kan het niet helpen. Hij heeft ineens een visioen van een keurige dame die met een groot mes dode paarden en koeien in stukken hakt.

‘Aha...’ zegt de dame langzaam. Ze kijkt op van haar computer. De glimlach is van haar gezicht verdwenen. ‘Vertel me eens. Eten jullie wel eens een lekkere gehaktbal, thuis? Of een stukje worst in de boerenkool?’

‘Jawel hoor,’ zegt Matthijs.

‘Ik niet,’ zegt Tessa. ‘Ik eet geen vlees. Maar daar gaat het niet om. We willen gewoon dat paard kopen. Of anders huren. Alstublieft.’

‘Mmm.’ De dame ziet er steeds minder vriendelijk uit. ‘Een momentje.’

Ze verdwijnt door de deur een donkere gang in. Matthijs schraapt zijn keel en kijkt op zijn horloge. Twee voor negen. Al achten-twintig minuten te laat. Hij lijkt wel gek dat hij zich hierin mee heeft laten slepen. Wat moeten ze met een paard!

Hij hoort een deur dichtslaan. Verderop in het gebouw klinkt geloei. Daarbovenuit klinkt boos gepraat. Voetstappen komen dichterbij. Ineens klapt de deur open. Een stevige man met een nors uiterlijk stapt het kantoortje binnen, een sigaret tussen zijn duim en wijsvinger. Boven op zijn hoofd is hij kaal, maar het haar dat aan de zijkanten overgebleven is, hangt in een dunne, grijze

staart in zijn nek. Hij draagt een overall, zwarte laarzen en een bebloed schort. Hij neemt een flinke trek van zijn sigaret en neemt Matthijs en Tessa van hoofd tot voeten op. 'Ja?' snauwt hij. 'We willen graag dat paard van u kopen,' zegt Matthijs beleefd, terwijl hij probeert niet naar het schort te staren. 'Dat paard dat daar in de vrachtwagen staat. Uit Polen. Kan dat?' De man rochelt en spuugt in de prullenbak. 'Sorry,' zegt hij. 'Te laat. Staat al in de slachtrij.'

3. De koeienopstand

Als ze weer buiten staan, in de frisse lucht, kijken ze elkaar aan. ‘De slachtrij...’ fluistert Tessa met grote ogen, ‘Betekent dat...’

‘Ik denk het wel,’ zegt Matthijs somber. ‘Ik denk dat hij zo aan de beurt is.’

‘Om doorgemaakt te worden...’

Matthijs knikt. De vrachtwagen staat nu op de binnenplaats, en de chauffeur is samen met twee breedgeschouderde mannen bezig de laatste koeien uit te laden. De koeien kunnen maar een kant op: tussen een dubbele rij dranghekken door in de richting van een open deur, die toegang geeft tot een donkere hal. Een koe glijdt uit over het gladde, met verse poep bedekte asfalt. Een paar andere koeien doen een wanhopige poging om weg te komen van de dranghekken. Maar ze dringen zichzelf en elkaar alleen maar verder in de richting van de deur. Daar staat het bruine paard, ingeklemd tussen de koeien. Het kijkt onrustig om zich heen. Nog vijf meter. Dan gaat het de slachthal binnen.

De chauffeur port de gevallen koe met een stroomstok. Een schok gaat door de koe heen, en ze probeert overeind te komen, maar zakt weer door haar voorpoten. De man haalt uit en slaat haar met zijn stroomstok hard tegen het achterlijf. De koe loeit erbarmelijk, komt overeind en springt weg van haar belager, de rij met koeien in.

Matthijs staat als verstijfd toe te kijken, zijn vuisten gebald. Wat een afschuwelijk gezicht!

Tessa heeft haar handen voor haar gezicht geslagen, maar kan het niet laten om tussen haar vingers door te kijken. ‘We moeten er wat aan doen!’ zegt ze gesmoord.

‘Wat?’ zegt Matthijs. Hij wendt zijn blik af van de dringende en duwende koeien. Hij hoort vanuit de geopende deur een knal, en

nog een. Hij voelt zich misselijk worden. 'We kunnen hier niks aan doen!'

Tessa knikt langzaam. Ze haalt haar handen weg van haar gezicht. Matthijs ziet dat de tranen in haar ogen staan. 'Je hebt gelijk. We kunnen er niks aan doen. Laten we maar gaan. Ik kan er niet naar kijken.'

Matthijs knikt. Hij werpt een laatste blik op het paard. Arm beest...

Op dat moment breekt er een chaos uit. Een van de koeien heeft zich weten om te draaien en probeert tegen de stroom in terug te lopen naar de vrachtwagen. De chauffeur ziet het. Hij rent eropaf, en port en prikt het beest met zijn stroomstok. De koe brult van pijn, valt neer, staat weer op en stort zich tussen de andere koeien. Die beginnen te loeien en duwen net zo hard terug. Het bruine paard, dat nu op nog geen twee meter van de ingang staat, hinnikt en briest. De ijzeren hekken beginnen te wankelen en te verschuiven onder het gewicht.

Matthijs en Tessa blijven staan. Wat gebeurt hier?

'Ze komen in opstand,' mompelt Matthijs.

'Wat?' zegt Tessa.

'Niks,' zegt Matthijs. 'Hé! Moet je dat zien!' Hij wijst naar een koe, die helemaal dol is geworden en eerst haar achterpoten en daarna haar voorpoten omhoog gooit. En dan ineens, voor hij doorheeft wat er gebeurt, is de koe over het dranghek heen. Twee mannen rennen eropaf en proberen het beest te grijpen. Maar de koe springt ook over het tweede hek heen en gaat er als een dolgeworden stier vandoor, de vrijheid tegemoet.

'Aan de kant!' schreeuwt Matthijs. Net op tijd kan hij Tessa opzij trekken. De koe komt rakelings langs hen heen gestormd, de parkeerplaats over, de weg over, een braakliggend terrein op. De twee mannen rennen erachteraan, maar blijven hijgend op de parkeerplaats staan als ze zien dat de koe in de verte verdwijnt.

'De auto!' zegt een van hen.

'Oké!' zegt de ander. Ze rennen op een kleine Fiat af en springen

erin. Met piepende banden rijdt de auto de parkeerplaats af, het ongelijke terrein op.

Achter zich hoort Matthijs geschreeuw en geloei. Hij kijkt om. In de chaos heeft nog een koe kans gezien om te ontsnappen. Het dier rent nu rond langs het buitenste dranghek en zoekt wanhopig naar een uitweg. De chauffeur probeert hem te raken met zijn stroomstok, maar de koe rent heen en weer en laat zich niet vangen. Alle andere koeien zijn in paniek geraakt, duwen en verdringen elkaar, en proberen tevergeefs langs het binnenste dranghek te komen. Een paar mannen met grote bebloede schorten voor zijn op het geluid afgekomen, en proberen de koeien naar binnen te drijven, de slachthal in.

Dan ineens gebeurt het. Als in slowmotion ziet Matthijs het paard, dat op nog maar een halve meter van de deur naar de slachthal staat, omhoogkomen en een sprong maken. Over het binnenste dranghek. Over het buitenste dranghek. Het schuim staat hem op de mond.

‘Houd het paard!’ schreeuwt een van de slachters. Hij rent op het paard af en probeert het bij de halster te grijpen. Twee anderen komen met opgeheven stroomstok aangehold.

‘Neeeeee!’ schreeuwt Tessa in paniek.

Maar het paard is iedereen te snel af. Het steigert, komt met zijn hoeven vlak naast een van de mannen neer en galoppeert weg over de binnenplaats, de poort door, de parkeerplaats over, de weg op, in de richting van het industrieterrein.

‘Kom op!’ roept Matthijs. ‘Erachteraan!’

‘Waar kan hij heen zijn?’ hijgt Tessa. Ze remt af en kijkt naar links en naar rechts.

‘Ik weet het niet.’ Matthijs slikt en veegt met de rug van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd. De eerste paar minuten is het ze gelukt het paard te volgen. Het bleef galopperen, zonder in te houden. Langs de garages, langs een meubelfabriek, een tegelbedrijf, een meubelshowroom, rechtsaf in de richting van de slope-

rij, een verhuisbedrijf en een koffiebranderij. Maar nu zijn ze bij een splitsing, en er is geen spoor van het paard te bekennen. Waar kan het gebleven zijn? Een paard kan toch niet zomaar in het niets oplossen? Matthijs kijkt om zich heen, maar er is niets te zien. Vreemd eigenlijk dat er niemand van het slachthuis achter het paard is aangegaan. Waarschijnlijk hebben ze het te druk met al die dolgeworden koeien.

Een lesauto komt langzaam aangereden, en begint midden op de weg te keren. Een keer, twee keer, drie keer... Matthijs gooit zijn fiets tegen een lantaarnpaal, stapt op de auto af en houdt zijn hand op.

Een raampje glijdt naar beneden, en Matthijs ziet een zwetende jongeman achter het stuur zitten.

‘Hallo,’ zegt hij. ‘Mag ik even wat vragen?’

De jongeman kijkt onzeker van Matthijs naar zijn rij-instructeur, alsof hij niet weet of het tijdens de rijles toegestaan is vragen te beantwoorden.

‘Nee!’ snauwt de rij-instructeur vanaf de rechterstoel. ‘Ben je gek geworden of zo? We zijn hier aan het oefenen.’

‘Ja, ik ga zo weg, maar ik wou even vragen of u ook een paard hebt gezien, toevallig.’

‘Wegwezen!’ schreeuwt de rij-instructeur met een rood hoofd.

‘Dus niet?’ zegt Matthijs.

Het raampje glijdt weer omhoog en de jongeman begint weer aan zijn stuur te draaien. De auto rijdt achterop tegen de stoepwand op. ‘Hij snapt er niks van,’ mompelt Matthijs. ‘Tegensturen, suferd!’

‘Wat?’ zegt Tessa.

‘O, niks. Die jongen in die auto.’

‘Huh?’

‘Laat maar. Volgens mij hebben ze geen paard gezien. Dan moeten we dus die kant op.’ Hij wijst naar rechts.

‘Oké.’

Ze rijden verder. Matthijs bedwingt de neiging om steeds op zijn

horloge te kijken. Ze zijn nu toch hopeloos te laat. Hij kan er maar beter van proberen te genieten dat hij op deze prachtige lentedag zomaar buiten fietst. Terwijl alle andere kinderen uit hun klas nu hun rekenboek voor zich hebben liggen, en hun hoofd breken over de vraag hoeveel stenen dat kapotte muurtje heeft, en hoeveel kilometer Jan moet fietsen als hij onderweg van huis naar school nog even bij het slachthuis langsgaat.

Ze zijn het industrieterrein al bijna weer af. Daar zijn de voetbalvelden al. Dat trainen vanmiddag kan hij natuurlijk wel vergeten. Geen enkele kans dat meester hem laat gaan. Gelukkig dat zijn vader en moeder een week weg zijn. Joost en Splinter, zijn oudere broers, vinden het alleen maar leuk als hij ook eens straf krijgt. Er wordt op school nog steeds gepraat over alle dingen die zij hebben uitgedaald.

Joost en Splinter hebben zelfs een geheim logboek op zolder, waar ze al hun wandaden in opgeschreven hebben, compleet met de straffen die ze gekregen hebben, en punten die ze zichzelf gegeven hebben voor hun originaliteit. Het wordt hoog tijd dat hij ook in dat boek komt te staan. Zodat ze hem eindelijk ook eens serieus gaan nemen.

Hé... daar! Op het voetbalveld! Daar, achter die rij hoge bomen... is dat niet het paard?

